

[Brorsen.]

Fald saa vidt muligt, men det bliver vi ikke ved de Lapper, som vi her sætter paa Klædningen, den ene efter den anden. Og derfor vil jeg haabe og i hvert Fald meget henstille, om vi ikke for en Gangs Skyld kunde mande os op til virkelig at gøre et rationelt Arbejde, saaledes at man kan sige: Det er der Plan og System i, og naar vi har faaet det gennemført, skal vi heller ikke, indtil videre i hvert Fald, kræve mere, saa længe ikke Situationen bliver en anden end den, vi befinder os i for Øjeblikket — man ved jo aldrig, hvad der senere kan ske.

Disse Forslag, det vil jeg gerne tilføje, burde i Virkeligheden have været gennemført allerede for længst. Jeg skal ikke rette nogen Bebrejdelse eller nogen Anklage imod Kommissionens Formand, han er i mange Henseender en udmærket Forhandlingsleder, men der er ingen Tvivl om, at hvis vi havde faaet et bestemt Paalæg om at blive færdig med vort Arbejde, kunde dette have ladet sig gøre saa betids, at vi kunde have gennemført Forslagene inden 1. September. Og det var det, vi skulde have gjort, for skal vi i det hele taget have en Kornlov, og det gælder ogsaa for Kødets Vedkommende, saa er det alt for sent, vi er paa Færde; selv om vi skulde blive færdige til 1. Oktober, tager det dog Tid, inden Lovene kan blive ført ud i Livet. Vi er, kort sagt, bagefter, og derfor synes jeg, man kan karakterisere Regeringens Politik, naar der er Tale om Foranstaltninger til Hjælp for Landbruget, som en udpræget Nølerpolitik; man kommer alt for sent, man kommer bagefter den een Gang efter den anden, og det gælder dog her i allerhøjeste Grad, at hurtig Hjælp er dobbelt Hjælp.

Jeg vil til Slutning blot udtale Haabet om, at vi nu maa kunne benytte de otte Dage, vi har tilbage inden 1. Oktober, til at gøre et Arbejde for, at disse Forslag i alt Fald ikke bliver ringere end dem, vi var blevet enige om indenfor Landbokommissionen. Heller ikke disse er, som jeg allerede har udtalt, tilfredsstillende, men jeg tror i alt Fald, det er det mindste, man kan nøjes med fra Landbrugets Side.

Ulrich: I det foreliggende Kornlovsforslag griber man for første Gang i den Kriselovgivning, der er blevet gennemført i de senere Aar, om Ondets Rod, man foretager et begyndende Forsøg paa at gøre Dyrkning af dansk Jord rentabel ved at højne Prisen paa Grundproduktet, paa

Korn. Det har været længe, efter min Mening alt for længe, inden man fra Regeringens Side har kunnet bekvemme sig til dette Skridt i den rigtige Retning, til Trods for, at Regeringen har set, hvorledes man i andre os omgivende Lande er gaaet i denne Retning, hvorledes man her har skærmet Produktionen af Jordens Naturprodukt, Kornet, ved at lægge meget betydelige Afgifter paa Indførsel af Korn til disse Lande; man har i disse Lande sat en Bom for den ubillige Konkurrence, som disse Landes Landmænd har været underkastet ved Indførsel af Kornvarer udefra til Dumpingpriser. Først nu vaagner Regeringen til Daad — jeg skal nærmere beskrive, hvorledes denne Daad i Virkeligheden er meget ringe. Det har heller ikke manglet paa Henstillinger herhjemme fra til den højtærede Regering om at gaa denne Vej, og disse Henstillinger er kommet mange Gange, fra forskellige Sider, særlig fra konservativ Side, men den højtærede Regering har vendt det døde Øre til. Jeg føler mig forvisset om, at mange Penge kunde have været sparet, dersom man for et Aar siden var slaaet ind paa den Vej, man først nu her betræder. Havde man lyttet til de Røster, der den Gang var fremme om en kombineret Korn- og Svineordning, saa vilde man have kunnet spare mange af de Foranstaltninger, der senere blev truffet, og som har kostet umaadelig mange Penge uden at gøre den Nytte, man tilstræbte igennem dem. Nu skal man til at lappe paa de Foranstaltninger, som blev truffet i Foraaret, og derved erkender man jo, at disse Foranstaltninger er ufyldestgørende, for manges Vedkommende ved Siden af.

Forslaget om en Kornordning, som det foreligger her, betragter jeg som et Skridt i den rigtige Retning; men det er, som sædvanlig, naar Regeringen overhovedet bevæger sig, et for kort Skridt, den tager. Regeringen har forringet det Forslag, som Landbokommissionen har afleveret til den, paa ganske afgørende Punkter, men jeg gaar ud fra, at det kun er af taktiske Grunde — vi kender jo Regeringens Taktik fra andre Omraader —, at Regeringen har foretaget disse Ændringer i Landbokommissionens Indstilling. Jeg kan ikke tænke mig, at den højtærede Minister skulde være uvillig til at forhandle i et Udvalg paa Grundlag af den Indstilling, som Regeringspartierne egne Medlemmer har underskrevet i Landbokommissionen; dette vilde i alle Tilfælde